

Dezmembrați până la ultimă traversă națională, desființați până la ultimul nit din investițiile externe...

Cezar Adonis
Mihalache

Ar mai fi fost doar un pas până în clipa în care să consemnăm mai multe active în afara țării decât în țară... Pe care să mai fim noi cu adevărat stăpâni... Căci, puțin ne mai despărțea de momentul în care să ni se tragă o linie finală a neproprietății noastre ca români asupra resurselor, fabricilor și pământurilor... O linie dincolo de care să consemnăm țara ca o formă neaoșă doar prin conturul ei, și acolo pe bucăți, cu un conținut aparținând altora... Și nu pentru că noi am vândut tot pentru a face bani, ci pentru că am fost vânduți de felurii trădători, cozi de topor și venetici dimpreună cu alo-genii înstăpâniți în cârmuirea unei țări pe care am lăsat-o de izbeliște... Fără frâie și cu un căpăstru pus doar aceluia ce încercau să mai salveze, să mai strige a salvare... Lideri de sindicat eliminați, oameni de afaceri azvârliti în închisori, ziariști recuzați ca voci ai neamului lor de către veneticii ce s-au înstăpânit aici...

Moștenirea noastră pentru cei ce, poate, vor mai veni după noi?... Or, sigur cei ce vor veni, dar vor fi de altă semintie?... O țară mai bogată în afară decât stăpânitoare în propriile fruntării?... Ar mai fi fost poate o existență și așa, prin ceea ce au clădit cei de dinaintea noastră, departe de noi, suficient de departe pentru a nu putea fi jefuit, mezat, dat pe nimic... Dar uneori, nici departele nu este suficient de departe... Și trăim vremuri în care, după ce ni s-au vândut, nu doar drepturile noastre prezente, ci și viitorul, după ce ne-au fost rase fabricile, înstrăinate resursele, mezate pe nimic pământurile, veneticii viermuți în cârmuirile străine vor să vândă și resursele pe care le mai are țara în afara ei. Și nu doar pentru a nu mai ființa ca țară, în poate ultima ei linie de continuitate așa cum au voit-o înaintașii, măreață, dodoloață, demnă, ci pentru a nu mai avea parte nici măcar de momentul în care să consemnăm bogățiile din afara țării ca nemăsurat mai valoroase decât ultimele ciozvărte pe care ni le-au lăsat aici trădătorii... Pentru a

nu a mai ajunge să trăim nici măcar paradoxul-șansă de a utiliza tocmai sursele, resursele, activele nerecuperate de prin străinătăți pentru a răscumpăra ceea ce am lăsat să ne fie furat, vandalizat, înstrăinat din propria ființă.

Și nu este întâmplător că tocmai acum un agarici viermuitor al noii înstăpâniri de peste țară, un biet mâner ale unei cozi de topor la guvernare, a „venit” cu soluția reducerii cheltuielilor pe care le are România în investițiile de peste granițe prin renunțarea la activele deținute în Ucraina, prin cota de participare de 27 la sută din cadrul investiției tristatale (astăzi) de la Krivoi Rog (unde mai sunt prezente doar Ucraina, cu o cotă de 56,8 la sută și Slovacia cu 18,2 procente).

Și chiar dacă este o problemă de securitate strategică, energetică, economică și industrială, chiar dacă un asemenea demers de renunțare ar trebui avansat parlamentului, avizat în CSAT, dar, mai ales, discutat public și trecut printr-un referendum național de aprobare, agaricii și „agacâții” vor să dizolve și aceste active. Și, probabil, neopriți, neduși în instanță pentru demersul lor, și alte participații ale Statului Român prin ale căror renunțări s-ar putea îmbogății buzunarele clicilor clanpolitice.

Retragerea României din parteneriatul din Ucraina în ceea ce privește investiția în combinatul minier de la Krivoi Rog nu a existat în planul de guvernare... Dar nu contează, nu-i așa?!... Mai ales dacă este poate o condiționare din planul național de dereziliență, de reformare și supraveghere în deformările impuse de FMI dar și UE, printr-o „derezidențare” a țării față de propriile circuite, fluxuri și linii economice, industriale, investiționale, financiare, ba chiar de guvernanță (de stat dar și locală).

Motivația acestei retrageri/renunțări este puerilă... Aberantă în fundamentările economice și „strategice”, dar viermii nu gândesc, doar împing umorile veneticilor ce îi hrănesc... Iar dacă țara nu se ridică pentru a strivi omizile, râmele cătoide, atunci vom ajunge precum frunza tocată, nu de

neaoși ai vremurilor de stat degeaba, ci de infecțiile care ne-au invadat...

Să motivezi renunțarea la active și la drepturi patrimoniale uriașe doar pentru a nu mai plăti serviciile de pază asumate la nivelul actual de conservare al combinatului, chipurile pentru că au fost asigurate de firmele unui latifundiar întârziat al vremurilor prim post-decembriște, este o ridiculizare a minimei inteligențe economice.

Nu, nu trebuie să renunțăm la acele active doar pentru că viermi „năsuși” (sic!) și-au băgat nasul în politicile de guvernare! Nu ieși dintr-un circuit în care ai investit masiv, iar cheltuielile cu paza ce ne revin procentual sunt insignifiante fie și dacă punem într-o garnitură de tren fierul de la câteva instalații, doar pentru că așa vor viermii și lăcustele cătoide... De ce Slovacia nu s-a retras? De ce Ucraina nu ne-a făcut ea o ofertă de retragere? Pentru că știe că, la nivel de tratate economice și juridice, nu ar avea puterea de a avansa o sumă de compensare. Sau, în situația celuilalt participant, Slovacia, de achiziționare a părții noastre de active.

Și mai este o problemă, dincolo de comisiunile de renunțare pe care le vor bifa vânzătorii-vârcoloci de nituri și traverse de țară... Pentru că scoaterea la licitație a părții noastre de active poate aduce în piață mai mult decât un simplu pion geo-strategic...

Cineva vorbește, dar vocea este alta...

Petru
Jipa

În lumea în care drepturile minorităților au fost auzite, a urmat această pandemie cu un slogan care a făcut înconjurul lumii „Distanțare socială”. Am scris o poezie pe această temă pe care o puteam încadra perfect în volumul de versuri „Pirații din Carpați...cu filtru”. Redactorul Romeo Tarhon când a editat această carte a spus: Ai dreptate Petrule, pădurile noastre au ajuns ultimul rumeguș al Europei. Păstrați distanța socială Domnilor dacă vreți să fiți tovarășii noștri, atunci „păstrați distanța socială”. Fără distanță socială, tu... cel care mă vezi coborând din mașină nu mă recunoști, nu mi deschizi ușa. Ce facem domnilor dacă îmi scap ochelarii jos, atunci nimeni nu-mi ridică ochelarii...? Păstrați distanța socială! Mă grăbesc eu om important eu care am gândurile în clăia de păr, aștept trebuie să apară cineva să-mi deschidă ușa. Păstrați distanța socială și nu mai clevețiți de la „dixi” la „discit” a trecut atâta timp cubul acela în care îți faci nevoile a primit un nume, iar dacă aveți nevoile voastre păstrați distanța socială noi nu avem nevoi, vă avem pe voi.

„Mulți strategii și politicieni din Statele Unite, Europa și țările emergente sunt de acord că am intrat într-o nouă lume. Una care seamănă mult cu cea veche caracterizată prin conflicte tot mai puternice între state. Revenirea acestor conflicte între state a fost o binefacere pentru băieții din politica externă care în ultimii ani fuseseră năuciiți de ascensiunea actorilor non-statali, a revoltelor populare, și a chestiunilor soft, precum schimbările climatice.

Deodată ordinea realistă a teoriei relațiilor internaționale a înviat din morți. Lumea redevine dură”. Scrie un jurnalist pentru Foreign Policy. Lumea redevine dură așa cum trebuie să fie, agenda zilnică a fiecărui om de pe pământ trebuie să fie spaima: spaima pentru locul de muncă, spaima morții,

spaima...!

Prin această formă de conducere fiecare individ este mai ușor de manipulat. După ce am descifrat civilizația Maya mi-am dat seama că este singura formă prin care sacrificiul are un nume: în numele conducătorilor iubiți eu mă sacrific. Trăiască...! Da, dar noi și sub altă dictatură am văzut același lucru.

Încet încet, balanța de putere se transformă în război. „Când raportul de putere în sistemul relațiilor internaționale sunt contestate și când ordinea lumii este negată, iar unul sau mai multe state nu mai acceptă statutul în care este cuprins, respectiv aranjamentele convenite anterior, pe care le consideră caduce și nefavorabile intereselor lor”.

Atunci treptat apare ideea de război. Bătălia cu pandemia să fie o formă de război...? Pun această întrebare acum când am aflat din surse oficiale că această pandemie a fost scăpată din laborator. Dar să trecem la al doilea protocol scris în anul 1897 la Bâle, Elveția. – Toate războaiele economice sunt de fapt temelia supremației. – Administrația vizibilă, dar consilierii noștri acționează din umbră. – Succesul foarte mare al tuturor doctrinelor distrugătoare.

Și asimilarea principiilor noastre în politică. – Rolul manipulator al maselor care revine presei. – Prețul socotit al aurului și valoarea victimelor omenești.

Suntem condamnați la tăcere. Păstrați distanța socială în această lume nouă care a fost ascunsă într-o lume veche!

Plângerea Mioriței

Ovidiu M.
Curea

Aud tot mai des opinia exprimată cu tot mai multă convingere de tot mai mulți experți în deșteptăciune, adică în ceea ce trebuie să știi, să spui și să faci pentru a fi luat de deștept, că Balada „Miorița” este o... – și evită să-i zică operă literară –, este o... care ne face de rușine. Ne arată cât de tâmpiți suntem noi ca popor, pentru că „ciobanul moldovan”, în loc să lupte împotriva uneltirilor tovarășilor săi, care voiau să îl omoare că „era mai ortoman și avea oi mai multe mândre și cornute”, pur și simplu se pregătea resemnat să moară. În loc să își elimine adversarii pe rând, unul câte unul, sau pe toți deodată, precum un cowboy american, de pildă, el se ducea către moarte ca la nuntă. Că de aceea sunt unele popoare unde sunt și noi unde suntem, concluzionau ei, și că de aceea nici n-o să fim vreodată acolo unde alții se află demult.

Unul dintre acești experți, Ludovic Orban, declară cu seninătate și convingere că el ar scoate din programa școlară „Miorița”, pentru că elevii se pot molipsi de atitudinea fatalistă a ciobănașului. Sigur, faptul că de la mulți dintre politicienii noștri nu ai a te aștepta la multe subtilități estetice și filosofice e lucru dovedit, dar surpriza vine atunci când păreri similare sunt exprimate și de oameni de cultură, precum Andrei Pleșu, Nicolae Manolescu sau Emil Hurezeanu.

Cu astfel de politicieni în fruntea statului și cu astfel de „intelectuali” nu este de mirare apariția unei societăți a elevilor numită „Asociația anti – « Miorița ”, care cere cu hotărâre eliminarea baladei înfierate din manualele școlare în vederea „înlocuirii unor valori perpetuate greșit de-a lungul timpului în societate, precum resemnarea, spiritul de sacrificiu și lașitatea sau fatalismul, valori care au generat un real prejudiciu de mentalitate, evoluție și moralitate cetățenilor români”.

Cred că, într-un fel, aceste voci au dreptate atunci când spun că Balada „Miorița” „ne face de rușine”. Ne face de rușine că nu vrem sau nu putem să ne aplecăm puțin asupra

semnificației profunde a baladei care explică însăși esența și originea etosului românesc. Nu face de rușine că citim „Miorița” cu sufletul străin și închis, rupt de istoria noastră ancestrală, iar profesorii care o predau la clasă în loc să se aplece asupra sen-



surilor ei, a ideilor și sentimentelor exprimate se mulțumesc să împartă textul în capitole, să atragă atenția asupra epitetelor și comparațiilor de suprafață și...cam atât, de unde urmarea firească a părerii cu care elevii ies de la clasă: „Bă, ai văzut ce prost e ăla! Știa că vin gorobeții peste el să-l taie și el stătea ca tâmpitu”.

În mod intenționat, din nepăsare și superficialitate sau chiar din prostie experții noștri nu vor să observe că Balada Miorița se trage din istoria îndepărtată, din credințele și practicile vechilor daci, când strămoșii noștri îi sacrificau pe cei mai buni dintre ei, pe cei „mai viteji și drepți”, pe cei „mai ortomani” pentru salvarea întregii obști de nenorocirile și urgiile care îi puteau lovi. Că cel ales era Alesul, singurul demn de a merge să-i ducă mesajul obștii lui Zal-moxe și, mai ales, singurul cu șanse de a fi primit și ascultat de Zal-mox (Zeul Moș). Că plecarea solului era un eveniment major în viața acestuia, dar și a întregii colectivități în mijlocul căreia trăia, așa cum era și o nuntă. Că prin nuntă insul își schimba condiția transformându-se dintr-un element individual în parte componentă a cuplului ce avea să joace rolul așteptat și binecuvântat de întărire și de perpetuare a comunității.

Că prin plecarea sa la Zal-moxe, solul se căsătorea nu cu cea aleasă de el, ci se căsătorea cu obștea care îl alesese pe el. Că devenea partea centrală a colectivității, că în el se focalizau speranțele tuturor, devenea întruchiparea acesteia și nu numai a ei

contradicție cu instinctul natural de conservare. De aici, sentimentul de tristețe care planează asupra întregii atmosfere din Balada Miorița, tristețe care nu împiedică, însă, ducerea la îndeplinire a misiunii sfinte. A se vedea și tristețea izbăvitoare, de peste

din contră, este un act de mare curaj, de eroism. Este lupta îndârjită purtată cu orice preț și mijloc pentru scopurile colective, luptă dusă dincolo de instinctul individual de conservare. În folclorul românesc, Balada „Miorița” nu este singura operă care tratează această temă, tema sacrificiului. Ea se regăsește și în Balada „Meșterului Manole”, o altă capodoperă a creației literare și filosofice a poporului român, ambele balade având aceeași sursă comună: modul de viață al strămoșilor noștri.

Desigur, în timp, sentimentul mioritic a evoluat la români față de cel foncier, al vechilor daci. Azi nu se mai aduc jertfe lui Zal-moxe. Înșuși marele prozator Mihail Sadoveanu a simțit nevoia să se revolte împotriva lui, scriind pe nerăsuflăte romanul „Baltagul”. Dar de aici și până a ne transforma în pistolari ai vestului sălbatic este cale lungă, pe care nu o vom parcurge niciodată în sensul visat de adepții moderni ai acestora. Bine ar fi ca acel „West” individualist să se transforme, să evolueze spre sentimentele de solidaritate umană atât de sublim și înălțător probate de vechii daci și zgomotos proclamate de globalizarea pornită chiar din respectivul punct cardinal.

De ce țin unii să analizeze balada românească „Miorița” după principii străine tradițiilor, datinilor și sufletului românesc? Să o îndese în tiparul unor culturi și tipologii diferite, apărute ulterior pe scena istoriei? Din același motiv pentru care alții (sau aceiași) vor să ne convingă astăzi că Dragobetele este bătrân, desuet și anacronic. Că, dacă vrem să ne integrăm în lumea civilizată, să primim spre democrație și viitor, trebuie să-i zicem Valentine's day.

E de înțeles că fără istorie este greu să percepi sentimentele Mioriței și că fără puțină filozofie este și mai greu să înțelegi ideea Mioriței, dar cine mai pierde astăzi vremea cu istoria și cu filozofia? Cine mai stă să audă plângerea Mioriței? Cine? Ne amintim de ea o singură dată pe an, de Paști, când cu frenezie și cu bucurie îi mai tăiem un miel.

dar și a mediului de existență al acesteia, căci ce ar mai fi fost obștea fără „nuntași – brazi și pâlinași”, fără „nunii – soarele și luna”, adică fără cele care le asigurau condițiile de existență.

Ritul sacrificiului a fost o practică răspândită la popoarele străvechi cu o viață spirituală bogată, în care socialul precumpănea individualul. Era un mod de luptă, plecat de la convingerea filosofică precum că totul în natură se află într-un echilibru metafizic, că necazurile vin întotdeauna pentru a contrabalansa momentele de fericire. Și pentru a nu surveni pe neașteptate, necazurile erau provocate conștient și planificat, prin sacrificii, în încercarea de a le ține sub control, dacă de evitat nu se puteau evita. Sacrificatul era cel mai bun dintre cei buni pentru ca, odată ajuns la divinitate, să fie acceptat de către aceasta ca sacrificiu valabil și, astfel, ea, divinitatea, să renunțe în a mai abate asupra obștii alte nenorociri surprinzătoare în schimbul momentelor de fericire și împlinire de care a lăsat-o să aibă parte. De aici importanța socială de maximă importanță a sacrificiilor și eroismul suprem al celor aleși pentru sacrificiu.

Acceptarea sacrificiului în interesul comunității, atitudine dictată de educație, convingeri și credință era, desigur, în

veacuri, din jurul răstignirii lui Hristos.

Balada Miorița se axează tocmai pe acest sentiment deosebit, de acceptare a sacrificiului, dând mai puțină importanță cauzei care-l impune. Aceasta este tratată în subsidiar, fiind atribuită simplist invidiei celorlalți ciobănași, lăsând întregul spațiu emoțional temei principale.

Amintirea practicii și filozofiei sacrificiului transformată în sentiment conștientizat care apare la ciobanul moldovan, la eroul baladei emblematice a folclorului românesc și nu în balada altui popor european, este o dovadă în plus a vechimii poporului nostru, a întinderilor sale spre cele mai vechi timpuri de pe aceste meleaguri unde astăzi cu greu ne regăsim locul. Că suntem dintre cei mai vechi de pe pământurile europene și nu chiar cei mai vechi, o spunem din același sentiment mioritic de resemnare generoasă, făcută din solidaritate cu cei care ne-au sacrificat de atâtea ori și nicidecum din lașitatea insidios presupusă cu care este încărcat de unii sau de alții ciobanul moldovan.

Sacrificiul este un lucru greu de înțeles în zilele noastre și este și mai greu de acceptat. Sacrificiul de orice gen și cu atât mai mult sacrificiul suprem nu înseamnă nicidecum renunțare sau resemnare, ci

Batjocorirea Democrației (opinii)

Ilie
Neacșu

Indiferent în ce parte ne-am situa, fie ca poziționare politică, fie ca domiciliu, observăm, fără efort, că mult trâmbițata democrație occidentală este mimată chiar de cei care țipă în gura mare că apără Lumea de autocrație. Tot eșafodajul propagandistic manipulator al globalismului, construit de americani și vest-europeni, aruncă la lada de gunoi a Istoriei stâlpii de rezistență care au menținut Democrația în centrul atenției popoarelor.

Corectitudinea politică-curentul politic promovat de laboratoarele marilor maeștri și de fondatorii și finanțatorii planurilor de schimbări planetare, reprezintă, pentru oamenii normali, un concept anarhist care generează deja o mare dezordine mondială.

Abuzurile la nivel global, sfidarea principiilor de drept internațional, agresiunea militară directă sau discretă, jefuirea popoarelor lipsite de sisteme puternice de apărare, demonizarea unor state sau lideri politici care nu împărtășesc nebunia și debandada satanist-mondialistă, ștergerea identității neamurilor, lăsate de Dumnezeu în areale stabile, eliminarea creștinismului, ca religie, promovarea proștilor docili în funcții de decizie, subordonarea instituțiilor de forță- servicii secrete, armate, justiție, partide politice, parlamentele naționale din statele care au aderat la „Hora nebunilor”, manipularea opiniei publice cu ajutorul presei din subordine sunt acțiuni care batjocoresc esența Democrației, scot această formă de organizare statală de pe piedestalul ei.

Democrația este definită ca un concept politic, în care Poporul își exercită puterea supremă în stat. Planurile globalismului destrăbălat nu mai țin seama de voința popoarelor, de dorințele cetățenilor, de tradițiile, obiceiurile și datinele neamurilor. Adepții „Corectitudinii politice” și-au atras de partea lor, cu salarii și pensii mari, toate instituțiile de forță din „statele partenere”.

În România, exemplul mi-e mai la îndemână, poporul este ținut în lesă de SRI și justiție. SUA și UE controlează președinția, parlamentul, partidele politice, serviciile secrete,

parchetele și instanțele de judecată, ultimele două instituții încheind protocoale de colaborare pentru a-i trimite după gratii pe toți aceia care mișcă în front. Un exemplu, răsunător la vremea respectivă, este Sebastian Ghiță, un tânăr om de afaceri, olimpic la informatică, a făcut nu-

președinte al PSD. Politician pragmatic și patriot, Dragnea le-a comunicat celor din SUA și UE că România nu e un sat fără câini, le-a diminuat influența în niște concesionări, a comunicat că multinaționalele vor plăti impozite în România și, în conformitate cu Democrația SUA și a UE, a

au căutat tinerii militari români în Irak și în Afganistan. Nicio țară din NATO nu a fost atacată de Irak sau de Afganistan. Ministrul român al apărării, un fel de căprar pentru americani, a devenit un om de casă al ambasadei SUA la București și un majordom pentru Pentagon. Drept

critică astfel de planuri decadente, e cutremur mare la etajele superioare ale Casei de nebuni. Se iau în grabă sancțiuni împotriva potrivnicilor.

Tot corul de gazetari de duzină, lefegii ai globalismului american și vest-european, țipă, ca din guri de șerpi, că Rusia și China, că ele mai au azi curajul să le dea peste nas stimabililor, uzurpă „ordinea constituțională”, că blochează extinderea democrației sexuale animalice, că respectivele state au devenit un real pericol pentru anarhia americano-europeană.

În viziunea demenților care patronează această dezordine mondială, adevărații democrați sunt aceia care acceptă, fără cârtire, căsătoriile între persoane de același sex, ateii, trădătorii de țară, politicienii umili, militarii și diplomații docili, proștii și lacheii din subsolurile mahalalelor insalubre care se lasă manipulați de o propagandă penibilă și sfidătoare. Lukașenco, președintele Belarus, aflat în aceste zile în colimatorul globaliștilor, după ce a fost informat de colaboratorii săi despre planurile ospiciului occidental, a făcut o declarație, pe cât de simplă, pe atât de realistă: „Occidentul trebuie oprit azi. Mâine va fi prea târziu.”

Subscriu în totalitate celor afirmate de Lukașenco. Nebunii sunt greu de oprit, chiar de către structuri militare speciale și bine înzestrate. Rusia și China, liderii lor, Vladimir Putin și Jinping, au datoria să readucă liniștea și echilibrul pe planetă. Vitele nărăvașe nu știu decât de frică. Poate la întâlnirea de la Geneva, de la mijlocul lunii Iunie, a. c., Vladimir Putin îi va comunica lui Biden că Rusia și China dispun de medicamentele necesare vindecării nebunilor care conduc Vestul și terorizează Planeta. .



meroase declarații referitoare la justiție și la implicarea SRI în instanțele de judecată, la apartenența unor magistrați la servicii secrete străine, la fabricarea de probe și dosare pentru politicienii incozi și pentru anteprenorii români, la totala subordonare a României de către serviciile secrete occidentale.

Declarațiile reale ale lui Sebastian Ghiță au generat destituirea lui Florian Coldea, primul adjunct al șefului SRI și a Laurei Codruța Kovesi, șefa DNA. Pentru curajul lui, Ghiță a fost hărțuit de justiția din subordinea SUA și UE, zilnic ambasadele SUA, Franței, Marii Britanii, Austriei, Germaniei, Olandei își depășeau atribuțiile și luau atitudine ostilă statului român, intervenind pe lângă miniștrii justiției, premierilor și președinților Băsescu și Iohannis pentru a demonstra, parcă, în fața Lumii, că România e o colonie occidentală. Sebastian Ghiță a luat drumul pribegiei, mutându-se în Serbia.

Al doilea exemplu este Liviu Dragnea, fost

fost trimis după gratii, cu ajutorul SRI și al unor magistrați desemnați de unelele stăpânilor. Presa obedientă și desaturile lui Soros și-au făcut datpria față de SUA și UE, emblemele democrației în care încă mai cred unii români proști.

Pentru serviciile aduse UE și SUA, Laura Codruța Kovesi, procuror șef al DNA, destituită cu mare chin, a fost recuperată de stăpâni și promovată în funcția de procuror șef al UE. Cazul pare desprins dintr-un film cu mafioți, dar nu este. El se petrece în Europa, sub ochii celor care ne explică, zi de zi, că democrația occidentală trebuie implementată peste tot.

România nu mai dispune nici de armată proprie în aceste vremuri. Ceea ce conduce generalul Ciucă este o structură militară, aflată la dispoziția SUA. Dacă SUA are pică pe vreun lider politic sau pe vreo țară cu mari resurse minerale, își convoacă aghiotanții și stabilește unde trebuie să plece militarii români, pentru a muri, ca eroi, pentru chefurile yankeilor.

Nici azi nu pricep ce

răsplată, pentru serviciile sale, Ciucă are prioritate la aducerea în țară a unor arme și instalații militare învechite, care peste puțin timp vor fi trimise, de achizitorii de metale, în Europa de Vest, ca fier vechi. Suveranitatea și Independența României au fost înlocuite, la ministerul de externe, cu servilismul umilitor.

Ministrul de externe, Aurescu, nu are egal între servitorii stăpânirii americane. Această ființă, cu vocație de sclav, găsește argumente în favoarea SUA și atunci când americanii ne refuză vizele pentru sălașul satanei. Globaliștii occidentali sfidează grosolan puterea supremă a popoarelor, ca esență a Democrației. Visul lor politic este de a crea o societate umană după modelele, detestate de Biblie, Sodoma și Gomora. SUA și UE vor ca

Lumea să devină, nu doar un vast balamuc, ci și o casă de toleranță pentru toți cetățenii Planetei, de la copiii de grădiniță, până la cei senili, ca Jo Biden. Adică, să ajungem în postura de a concura animalele. Și dacă mai există în Lume state și lideri care

Planul Național de paraîndărăt...

Cezar Adonis
Mihalache

Nu prea seamănă a plan național de dezvoltare... Nici măcar de posibilă supraviețuire postpandemică... Ori, mai grav, dar tot mai predictibil, de salvagardare intrapandemică... De la o pandemie la alta... Și nu din cauza acronimului, deși mai potrivit ar fi fost PNRR, „ridicol” și „redundant”, ci pentru că totul pare a fi un terci de blaturi românești acceptat de Europa pentru propriile interese... Într-adevăr, pentru guvernării unei macroeconomii aritmetice, în care până și aria cercului este subtil depășită în ilaritatea măsurilor și a gândirilor financiar-economice ale liberalilor și „câștilor”, pare probabil un proiect mirobolant... Măcar prin impresia de a fi păcălit Europa... Vorba aceea, știe românul cum să blătuiască, nu?!... Doar că scenariul este străveziu rău... Luăm banii de la PNRR și băgăm țara în corzile unor condiționări de tip și tipic FMI (dacă nu chiar un triptic FMI-Banca Mondială-BERD), pentru, nu

următoarele, ci restul generațiilor până când va mai fi poate o altă „restartare” mondială, așadar, încasăm banii dar îi alocăm preferențial, sub numele de prioritizare, către companiile de stat. Și nu ar fi nimic rău, dimpotrivă...



Doar că, iar asta este atât de prost plasată ca măsură încât devine de-a dreptul copertă de PNRR-PRI (paraîndărăt!), în paralel avem și o „corectare” internă a legislației în fractali câțo-(a)liberali, astfel încât să fie impusă legal companiilor de stat obligația de a returna statului până la 90 la sută din profitul realizat, dividendele neinvestite ori alte virgule postrulare...

Or, aici intervine și

mare întrebare... Să fie vorba despre neghiobie în idiosincrazia câștistă a guvernanților sau, de fapt, totul se rezumă la un „pact” de desființare și destrămare?... Adică PNRR, dar ca plan național de recuperare și reziliere în

ompensele... Posturi prin instituțiile europene... Prin acele instituții unde nici măcar nu vor mai fi nevoiți să mimeze că servesc interesele țării, având în spate o Românie îngenuncheată și știrbită, poate nu doar în conținutul macroeconomic

subînchiria, înstrăina și „externaliza”, salvarea pare tot mai improbabilă... (evident, faptul că acele ajutoare de stat au fost luate sub mandatul directoral al unui fost reprezentant al unor firme private de transport marfă nu este deloc întâmplător).

În acest fel, modelul de „recuperare” de la CFR Marfă ar putea deveni opis de executare prin PNRR și pentru beneficiarii de acum ai banii europeni dați pentru „redresare” și „reziliență”. Pentru că, în orice moment Europa va putea reclama că banii alocați din PNRR, prin decizia guvernului, către companii precum Hidroelectrică, Nuclearelectrică, Electrică, și întorși eventual la bugetul de stat prin acaparea (legală între timp) a dividendelor acelor companii, reprezintă de fapt un ajutor de stat... Cu mult mai puțin mascat decât a fost în cazul CFR Marfă... Iar returnarea nu va însemna decât un singur lucru... Atașarea acronimelor de la executare și lichidare unui PNRR voit devastator-desfigurator...

și industrial ci și la nivel de fruntarii...

Și totul pare a fi și mai evident dacă privim spre dezastrul spre care se îndreaptă unul dintre pilonii economici ai oricărei țări: transportul feroviar de marfă... Pentru că, în momentul în care CFR Marfă a primit ajutoare de stat, Europa a tăcut, dar acum forțează tocmai returnarea acelor bani... Și oricât ar vinde compania, oricât ar

Postcovid – nota de plată

Petru
Romoșanu

Anul care s-a scurs începând din martie 2020 și până în primăvara lui 2021 pare să fi fost cel mai rău din 1945 încoace. Foarte mulți, pe toată planeta, gândesc astfel. A fost un an dominat de boală, frică, umilință, sărăcie și moarte. Cei care vor supraviețui își vor aminti până la capătul zilelor. Straniu e că încă nimeni nu poate să spună cu certitudine cum s-au întâmplat lucrurile. Toate istoriile cu lilieci, cu pangolinul, cu piața de animale vii din Wuhan au rămas în urmă și mai nimeni nu le mai ia în serios. Nici scăparea din neglijență, din eroare a virusului din laboratorul din Wuhan nu a fost demonstrată convingător până azi, deși fostul președinte american Donald Trump o repeta aproape zilnic în conferințele sale de presă. Atunci ce a fost? O ipoteză înspăimântătoare își face loc încet-încet. Și dacă toată afacerea covid a început ca un război biologic pentru supremație mondială între S.U.A. și China în toamna anului 2019? Un război biologic scăpat de sub control și care a produs imense daune și unora, și altora? Deocamdată s-au făcut cercetări împinse foarte departe în ceea ce privește rolul Chinei. Dar s-a cercetat foarte puțin eventuala

implicare a SUA și a fostului președinte Donald Trump. Cu excepția, desigur, a acuzelor aproape oficiale (un purtător de cuvânt al Ministerului de Externe) aduse de China Statelor Unite. Rămâne întreg și misterul alegerilor americane în urma cărora Donald Trump a fost înălțat, deși, după numeroși observatori, ar fi câștigat clar alegerile. A contat anul covid în S.U.A., cu foarte mulți morți, cu mari pierderi economice și sociale, pentru pierderea alegerilor dar altfel decât s-a tot scris și spus?

Laboratoare care lucrează cu viruși periculoși (de grad 4) se găsesc și în S.U.A. sau în Franța, nu numai în Wuhan (China). În plus, toate armatele sunt pregătite să facă față unui război biologic și au trupe special antrenate pentru asta de multă vreme. Ce e sigur pentru moment e că atât S.U.A., cât și China știu mai multe decât declară oficial. Și politicile lor țin cont de toate informațiile pe care le dețin. Dar deocamdată nici unii, nici alții nu par interesați să spună mai mult.

Dincolo de pandemie, marile probleme economice sunt abia la început. În 2020 s-a trăit foarte mult pe datorie, pe scutiri de taxe sau amânări, pe ajutoare guvernamentale (acolo unde au existat). În S.U.A. a plouat cu bani pentru toată lumea. De unde? De la Rezerva Federală și de la Min-

isterul de Finanțe. La fel s-a întâmplat și în multe țări europene, unde băncile centrale și B.C.E. au dat drumul la tiparniță. Ce urmează după o atare răspândire a unor bani fără acoperire (ziși „fiduciar”)? Evident, inflația. Inflația va fi unul dintre următoarele subiecte despre care se va tot scrie. Și, când apare inflația, vorbim de scăderea puterii de cumpărare, care poate atinge cote dramatice. Pe tot cursul anului trecut, Bursele din toată lumea, mai ales cele americane și cele chineze, au bătut toate recordurile. În vreme ce se declarau falimente și șomajul creștea spectaculos, activitatea era închisă sau diminuată drastic, investițiile pe Bursă atingeau niveluri nemaivăzute. Când se va sparge cea mai mare bulă din toate timpurile? Suntem la începutul unui ciclu de genul 1929-1933? Indicatorul Buffett (Warren – indicatorul împarte valoarea toată a pieței bursiere la valoarea P.I.B.-ului) ne spune că piața bursieră nu a mai fost atât de supraevaluată din 1970. Indicele C.A.P.E. Shiller (prețul unei acțiuni în raport cu beneficiile) este de două ori mai ridicat decât media obișnuită. N.A.S.D.A.Q. a crescut cu 49 la sută anul trecut, anul coronavirusului. La fel și alte Burse: A.E.X. olandez (37 la sută) sau BEL20 belgian (34 la sută). În 2021 și 2022, crizele politice se vor ține lanț. Nici unul din-

tre politicienii care au administrat (cum au administrat...) pandemia și vaccinarea nu va mai reuși să-și înnoiască mandatul. Primul a fost Donald Trump, pentru că SUA conduce încă lumea. Vor fi alegeri în Germania (septembrie 2021) și în Franța (aprilie 2022). Angela Merkel va pleca la pensie și nu e exclus să vedem în Germania un cancelar ecologist. Emmanuel Macron va avea un an foarte greu și, la fel ca Nicolas Sarkozy sau François Hollande, nu e deloc sigur că va obține un al doilea mandat, deși are doar 43 de ani. Ce sa va întâmpla în România? Depinde foarte mult de ce se va petrece în Germania și în Franța. Dar nu numai. Jocurile geopolitice foarte mari (S.U.A.-Germania-Rusia) pot produce mari schimbări și în România. Politicienii care au devenit medici infecționiști, microbiologi „competenți” și medicii care au devenit politrucii de televizor și dictatori improvizati vor fi chemați să dea socoteală. Un șir nesfârșit de procese intră pe rol și va face pâinea cea de toate zilele a presei. Chiar și a mediei mainstream. Un an întreg, Constituțiile au fost puse în paranteze și s-au dat stări de urgență și ordonanțe de frică sau din interese mizerabile. Se anunță chiar un Nürnberg al pandemiei. O echipă de peste 1 000 de avocați și juriști și de peste 10 000 de experți med-

icali, condusă de germano-americanul dr. Reiner Füllmich, a început procedurile contra C.D.C. (Centers for Disease Control), O.M.S. și Forumul de la Davos pentru crime împotriva umanității, considerând că au fost încălcate articole ale Convenției de la Geneva 1949 („mutilare și experimente medicale sau științifice nenesesare pentru tratamentul medical și pentru protecția persoanei”) și, în ceea ce privește vaccinul „experimental”, că au fost violate toate cele zece puncte ale Codului de la Nürnberg 1947. Asemenea încălcări atrag pedepse maxime pentru făptuitori (după Aletho News). Cum vor reveni la normal școala, cultura, arta, spectacolele și sporturile? Cât de mari sunt pierderile? Vom vedea în anii următori. Sigur e deja că foarte mulți mici întreprinzători din domeniul culturii, artei, spectacolului au fost puși la pământ și nu-și vor mai reveni, probabil, niciodată. Dezastrul din învățământ va avea consecințe pe termen lung. Marile scoruri financiare din sporturi vor fi sigur afectate, dar multe, mai ales în fotbal și în tenis, erau, oricum, supra dimensionate, nerușinate.